

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skribenten Nik. Fred. Sev. Grundtvigs Literaire Testamente

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 27. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1827_455-txt-shoot-idm780/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

frem med Dødnings-Bæen til Konst-Barbariets tomme Dæk, saasnart det løstiver sig fra sin levende Rod i Moders-Maalet!

Hvori feilede jeg da? Naturligvis deri, at jeg ikke saaledes tog Bladet fra Munden for mange Aar siden, og sagde reent ud, hvad jeg vel baade tidsnok og tid nok, maaskee baade for tidt og for tidlig, slog paa, men immer selv svækkede og fordunklede ved at fortælle mine PræsteDrømme, om Miraklerne der skulde see ved min Grav, naar mine Bæen kom til at hvile paa Landsby-Kirkegaarden hos mine Fædres! Vist nok skulde floge Folk seet, hvad end ikke jeg var blind for, at naar jeg vilde gjort Præstes-Brug af min Fortroelighed med Nordens Aand og af min Styrke i Moders-Maalet, da skulde jeg ikke plaget mig selv med at omklæbe de gamle Kroniker til maadelige Folke-Bøger, men forlystet mig med at skrive nye Kroniker paa fri Haand, som i det Mindste kunde blevet ti Gange saa livlige, og vilde neppe trængt til de Bog-Lærdes Anbefaling; det skulde floge Folk seet, og naar de ikke vilde agtet min Selv-Jornægtelse, dog smilte ad Drømmene, hvor med jeg søgte deels at trøste mig over det i Længden drabende Arbeide, deels at rettfærdiggjøre det i Præstens Dine; men har jeg sagt de Danske Bog-lærde saa tit, at de var endnu mere forspnede i slige Ting end jeg, saa skulde jeg ogsaa husket det, og ei kyst dem fra de uskyldige Kroniker, der tjener

bedst hoem der forsaarer at bruge dem, han være Christen eller Hedning, Lærd eller Læg, og her vitskellig, for Diebliffet, kjendes og udbredes af alle Boglærde, i det Mindste hos os, som vil have Deel i den Bog-Reformation, der nødvendig maa lykkes i Norden, eller som, hvis den mislykkes, tilintretgjorde de Boglærdes sidste, rimelige Haab: af Folket at opdrage sig en Læse-Verden, der kan skatte og bære dem. Jeg veed det nok, at de Boglærde næsten allevegne har sat sig i Hovedet, at det er constitutionelle Forsætninger, som skal forlige dem med Folket, og begejstre Folket for Staten, men det nitrende Aarhundredes borgerlige Farer maae dog vel oplade de Dine, der luffede sig for det Attendes Tragedier, og vise de Boglærde, om ikke Andet, saa dog det, at de er saa omtrent tilovers, hvor Generaler, Kjøbmænd, Læger, Procuratorer og Jord-Drotter constituere Folket, aldeles tilovers der, naar Kirke-aaudet mellem lærd Mands Tunge og læg Mands Dre er sonderredet, Nøiser og Politis-Denner Folke-Literaturen.

Det vil jeg da haabe, at man herefter undtager Folke-Kronikerne, for spage til at beskrive Andet end den Folke-Dorfsked og Selv-Forglemmelse, der er en fælles Undergang, undtager dem fra det skriftlige Chaos, hvormed jeg skal have overboammeret Marken, og at man selv i Norge heller skjærer Fortæller og Titel-Blade af, som jeg selv kunde have

